

STORY REPEATS ITSELF

'Ik heb vervelend nieuws voor je. Helaas val je nét buiten de nominaties voor de verkiezing van de Ondernemer van het jaar'. Wat? Oh ja, nu wist ik het weer. 'Het was nipt hoor' en nog meer volstrekt zinloze troostrijke woorden volgen. Maar ik hoor ze al lang niet meer. Het gevoel - story repeats itself - neemt bezit van mij. Had ik dit al niet eerder gehoord dit jaar? Toen we ook nét buiten de prijzen vielen bij de uitreiking van de Nationale Meeting Award. Met lege handen staan, de zalving ondergaan en dan ook nog te horen krijgen dat eigenlijk niemand het begrijpt, zo jammer, zo jammer...

'Je kunt wel nog meedoen voor de Publieksprijs', vervolgt de dame. Dat klinkt als een poedel-prijs en is dat nog niet erger? Wie haat 'm niet? Vergelijkbaar met een B-finale. Een verplicht nummer. De spelers tikken braaf de wedstrijd uit. Geen hond kijkt. Het ornament (meestal gruwelijk lelijk) wordt in een donker hoekje in de prijzenkast gezet (of weggegooid). Nee, verlies is verlies. Punt uit. En dan geen geneuzel van 'volgende keer beter want het scheelde bijna niets hè'. Houd op.

Gelukkig ben ik een goede verliezer. In tegenstelling tot een aantal vrienden die geregeld uit frustratie het RISK of Catanbord door de kamer slingeren of vals spelen om maar te kunnen winnen. Dat voelt toch helemaal niet lekker, winnen door vals te spelen? Ik zou daar echt niet van kunnen genieten. Maar goed, nu even terug naar dit verkiezingsdebacle. Onder veel druk had ik mij aangemeld voor deze verkiezing die tweejaarlijks gehouden wordt in Amstelveen. We hadden ons ingeschreven als start-up met de Music Meeting Lounge en als ik het gematigd zou moeten omschrijven: we waanden ons in kansrijke positie.

Immers, een innovatief concept, een overdosis aan positieve reviews, een 9,3 als gemiddeld rapportcijfer, oog voor duurzaamheid en maatschappelijk ondernemen en last but not least: een super gastvrij team. Hang de slingers maar alvast op, zet de champagne vast koud. **Take the risk of optimism!** (quote Simon Sinek). Maar helaas, het mag niet zo wezen, het zal niet zo zijn. De champagne komt zeker op, er zijn genoeg dagen dat we iets te vieren hebben en het kantoor hangt vol met feestelijke slingers. Niet vanwege enige prijs, maar gewoon omdat ik onlangs jarig was. Ook leuk.

De dame praat troostend door en probeert mij te motiveren om mee te dingen naar de Publieksprijs. Hoe dan? 'Klanten en gasten vragen om op je te stemmen, flyers laten drukken, promotie voor jezelf maken, je kunt van alles verzinnen', licht ze toe. In een flits zie ik het voor me. Spandoek aan het raam, als elpee verkleed, wandelend door het stadshart van Amstelveen, met groot daarop de tekst: STEM OP MIJ! Het onvrijwillig opsluiten van de gasten en pas eruit laten als ze onder toezicht gestemd hebben. Ten slotte een social mediacam-pagne waarin ik klanten, relaties, familie, vrienden, desnoods vijanden vraag om te stemmen op mij, op mij, op mij! Her en der wat steekpenninkjes, zo komen we er vast.

Maar nee, ik voel er niet veel voor. Het heeft toch iets weg van vals spelen. Stel dat ik inderdaad alle acties uitvoer zoals beschreven dan zullen er ook ongetwijfeld mensen zijn die stemmen terwijl ze hier nog nooit geweest zijn, mij mogelijk niet eens persoonlijk kennen. Op welke manier word ik dan beoordeeld op mijn ondernemerschap? Omdat mijn foto (voor de gelegenheid ernstig gefotoshopt) leuk is? Het mij (toegegeven dat zou fijn voelen) gegund wordt? Het is als een restaurant recenseren terwijl je er nog geen hap gegeten hebt.

Doe ik het wel of doe ik het niet? Ik slaap er nog een nachtje over. Dromen mag.

Marianne Kuiper

Eigenaar Efficient Hotel Partner & Music Meeting Lounge

Intermediair op het gebied van het zoeken en boeken van de perfecte locaties

Meer blogs lezen? www.efficienthotelpartner.nl